genoemd worden. Hoeveel ongevraagde adviezen worden niet door onze kerkelijke pers aan de kerkeraden gezonden, zonder dat iemand daar ooit een ongeoorloofde pressie in heeft gezien. Onze diakenen zijn heusch geen marionetten, die zich door het eerste het beste adres van een Armenraad zullen laten meesleepen. En indien de diaconie hiervan eenig gevaar ducht, kan ze eenvoudig besluiten deze adviezen ongelezen ter zijde te leggen.

Maar liever dan deze onjuiste bezwaren verder te weerleggen, willen we tenslotte kort aangeven, welke bepalingen o. i. wel bezwaar opleveren.

Tegen Artikel 48 en 53 is terecht de opmerking gemaakt, dat de eisch van den wetgever, dat de diaconie eventueel zal moeten opgeven niet alleen den naam van den bedeelde, zijn woonplaats, datum van geboorte, kerkelijke gezindheid, beroep, maar dit ook zal moeten doen van al de *leden van zijn gezin*, zelfs al verstaat men hieronder alleen de inwonende leden, — te bureaucratisch is en bezwaar oplevert, vooral omdat op verzuim van elk dezer mededeelingen een boete is gesteld van ten hoogste honderd gulden. Met Dr. De Moor hopen we daarom, dat de Regeering deze opgaven tot het *noodzakelijke* zal beperken.

Wat artikel 50 betreft, heeft men bezwaar gemaakt dat in alinea 2 aan den Armenraad de bevoegdheid toegekend wordt mededeelingen te verzamelen ook omtrent die armen, die alleen door de diaconie bedeeld worden; de wet voegt er wel aan toe: *wier omstandigheden aan den raad bekend worden*, en snijdt daarmee o. i. een inquisitoriaal onderzoek af, maar de bepaling zou toch in handen van een al te ijverigen armenraad tot misbruik aanleiding kunnen geven. Wenschelijk ware daarom er aan toe te voegen: „doordat zij zich zelf als zoodanig openbaarden", gelijk ook door Dr. de Moor wordt voorgesteld. De slotbepaling, dat door een koninklijk besluit bij instelling van een armenraad zijn taak nader kan geregeld worden, wil natuurlijk niet zeggen, dat daardoor nieuwe bevoegdheden aan dezen armenraad zouden kunnen geschonken worden, want in het voorafgaande is de taak van den Armenraad wettelijk vastgesteld en de „nadere regeling" kan derhalve alleen op *deze* taak zien. Ducht men echter ook hier misbruik, dan zou het bezwaar gemakkelijk te ondervangen zijn, doordat de slotalinea aldus gewijzigd werd: „Bij Oas besluit tot instelling van een armenraad kan de *hierboven omschreven* taak van den raad nader worden geregeld". De bedoeling van den wetgever wordt dan duidelijker uitgedrukt.

Wat Artikel 67 der boeten aangaat, achten we dat de maxima onnoodig verhoogd zijn geworden. Er ligt bovendien in deze boetebepaling metterdaad iets krenkends voor de diaconie, vooral wanneer het verzuim onwillekeurig gepleegd is. Boete is o. i. alleen dan geoorloofd, wanneer niet onwillekeurig verzuim plaats vindt, maar opzettelijke *weigering* om aan het verzoek der Overheid te voldoen. Zulk een weigering toch zou gebrek aan eerbied tegenover de Regeering verraden en terecht strafbaar kunnen worden gesteld. Het zou daarom zeer gewenscht zijn, in artikel 67 de bepaling op te nemen, dat wanneer de bestuurders van een inrichting van weldadigheid na voorafgaande waarschuwing niet binnen acht dagen aan de voorschriften van art. 6 enz. voldaan hebben, elk hunner zal gestraft worden met een boete van enz. Ook hierin gaan we met Dr. de Moor dus geheel accoord.

Ons voornaamste bezwaar geldt echter Artikel 12, want hier wordt aan de diaconie eene verplichting opgelegd, die ze metterdaad niet zou kunnen of mogen vervullen. Het artikel luidt aldus:

> Het bestuur van eene instelling van weldadigheid deelt desgevraagd aan het bestuur van eene andere instelling van weldadigheid of aan Burgemeester en Wethouders binnen een week mede, of aan een arme, voor wien bij laatst bedoelde instelling of bij Burgemeester en Wethouders ondersteuning is gevraagd, deze doorerstbedoelde instelling zal worden verstrekt of wordt verstrekt, en zoo ja, tot welk bedrag en in welken vorm. Het bestuur van eene instelling van weldadigheid deelt desgevraagd binnen tweemaal vier en twintig uren aan den secretaris van den armenraad of aan den beheerder van het register van inlichtingen mede, of een arme, omtrent wien bij dien secretaris of dien beheerder inlichtingen zijn gevraagd, van die instelling ondersteuning ontvangt en zoo ja, tot welk bedrag en in welken vorm.

Ons bezwaar geldt minder alinea 1 van dit artikel; het *voor* wien is natuurlijk een drukfout, en zal veranderd moeten worden in *door wien*, want eerst als de arme zelf bij Burgemeester of Wethouders om steun vraagt, openbaart hij zich als een arme en valt de plicht tot geheimhouding voor de diaconie weg. Dat de diaconie in zulk een geval zal moeten meedeelen tot welk bedrag en in welken vorm ze dien arme ondersteunt, levert o. i. geen onovermkomelijk bezwaar op, en is met het oog op de *dubbele bedeeling* ook niet te vermijden. Zal de Overheid suppleeren, dan moet ze weten, hoeveel zulk een arme van de diaconie ontvangt. Nog liever zou het ons wezen, wanneer de Regeering op het voorstel van Dr. De Moor kon ingaan en den last tot het doen van deze mededeelingen wilde leggen niet op de diaconie, maar op den arme zelf, die steun vraagt. Alleen zou in de wet dan kunnen geëischt worden, dat deze arme een schriftelijk bewijs van de diaconie moest overleggen, dat hij reeds ondersteund werd, en hoe hoog het bedrag van deze ondersteuning was. Practisch zou dit geen de minste moeite opleveren; voor de Overheid kwam het op hetzelfde neer, en de diaconie behoefde dan niet zelf rechtstreeks aan Burgemeester en Wethouders of andere instellingen van weldadigheid deze inlichtingen te geven.

Maar wel hebben we onoverkomelijke bezwaren tegen de tweede alinea van dit artikel. Volgens deze bepaling toch kan ieder, die bij den Armenraad of het register van inlichtingen naar een bepaalden arme om inlichtingen vraagt, de diaconie daardoor dwingen te verklaren of zij dien arme steunt en tot welk een bedrag. Hierdoor zou de diaconie worden overgeleverd aan de willekeur van den eerste den beste, die uit louter lust om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen, om deze inlichtingen vroeg. Natuurlijk kan dit de bedoeling van den Minister niet wezen, want dit zou lijnrecht in strijd wezen met het door hem zelf uitgesproken beginsel, dat de diaconie alleen dan tot inlichtingen verplicht kan worden, wanneer de arme zich zelf geopenbaard heeft. In elk geval zal aan deze bepaling dus een restrictie moeten bijgevoegd worden, evenals in Art. 48 en 53 geschied is, waardoor deze verplichting voor de diaconie beperkt wordt tot die armen, die elders ondersteuning gevraagd of ontvangen hebben. Liefst zagen we echter deze geheele verplichting ten opzichte van de diaconie vervallen; voorzoover ze noodzakelijk is, wordt ze in de eerste alinea reeds geregeld.

Waar we hiermede aan het einde van onze bespreking der Armenwet gekomen zijn, zal het duidelijk zijn, waarom we ons in hoofdzaak met het advies, door Dr. de Moor gegeven, kunnen vereenigen. Een enkele bedenking, zooals tegen Artikel 13 door Dr. de Moor nog overgenomen, achten we onjuist en zou uit de petitie aan de Regeering kunnen vervallen. Evenzeer zouden we niet durven aanraden, aan de Regeering te verzoeken de dubbele bedeeling uit het wetsontwerp te schrappen. Calvijn heeft de wijze les aan de Kerken gegeven, dat men aan de Regeering geen dingen verzoeken moet, die men vooruit zeker weet, dat de Regeering niet toestaan kan. De dubbele bedeeling is onder de tegenwoordige omstandigheden een noodzakelijk kwaad. Bovendien raakt deze dubbele bedeeling niet rechtsstreeks het belang onzer Kerken. Maar wel zouden we in een petitie aan de Regeering uitdrukkelijk het verzoek willen opgenomen zien, dat artikel 5 alinea 2 (verlies der rechtspersoonlijkheid bij eventueele afwijking van de statuten) op de diaconieën of kerkelijke instellingen van weldadigheid niet van toepassing wordt verklaard. Dr. de Moor heeft dit punt in zijn advies niet opgenomen, en het schijnt ons toe, dat hier metterdaad uit principieel oogpunt een zeer bedenkelijk element in de wet is opgenomen.

Misschien zou het ook aanbeveling verdienen, wanneer het tot een petitie aan de Regeering komt, die artikelen, waartegen onze Kerken principieele bezwaren hebben (Art. 5, 12 en 67) op den voorgrond te schuiven en deze principieele bezwaren kort te ontwikkelen. De andere artikelen, (Art. 30, 48, 50 en 53) waar de bezwaren van minder principieelen aard zijn of alleen de formuleering gelden, konden die in de tweede plaats genoemd worden.

Dr. H. H. K.

Verbetering. De vorige week werd abusievelijk onder de comitéleden van 't Geref. Gymnasium te Leeuwarden vermeld: G. J. Oskam, Herv. predikant te Aalsum. In het comité heeft wel zitting de heer N. v. d. Snoek, Herv. predikant te Ooster-Nijkerk.

Voor Kootwijks Scholen.

In hartelijken dank ontvangen door ondergeteekende: Van den Heer Bouman te Rouveen ƒ 2.50.

Vriendelijk verzoeken wij onzen scholen te willen gedenken.

Ds. J. H. HOUTZAGERS.
Kootwijk. *voorzitter*

Vereenigingsleven.

HET EEN EN ANDER OVER DE ZENDING.

„De zendingslectuur aan den haard, de zendingskaart aan den wand!" Met deze woorden besloot onze tegenwoordige Minister van Oorlog, de heer Colijn, een van de leidingen die hij verleden najaar in verschillende plaatsen des lands hield, waarin hij op welsprekende wijze de belangen der zending bepleitte, met name die van de zending in onze Oost, en tot ijverige en degelijke zendingstudie opwekte.

Zijn opwekking was waarlijk niet overbodig, want zendingslectuur treft men niet zeer veelvuldig aan in de huisgezinnen en, men mag z'n oogen zoo goed gebruiken als men maar eenigszins kan, een zendingskaart zal men wel bijna nergens aan den wand vinden.

Men zegge vrij, dat het niet zoo letterlijk bedoeld is en dat de redenaar alleen heeft willen zeggen, dat men over de zending in de gezinnen spreken en ervan lezen moet, en dat men haar zoo moet leeren kennen, — ook zóó opgevat, was de aanmaning zeker niet overbodig, want er wordt zoó weinig over de zending gesproken in de gezinnen, dat men wel haast moet gaan denken, dat er ook heel weinig over gedacht wordt; dat zij voor velen buiten het eigen leven omgaat; dat men aan den zendingsarbeid persoonlijk geen deel heeft en met geen banden er aan verbonden is.

Wie weet er nu eigenlijk, hoe de zendingskaart er uit ziet? Wie het niet weet, wie op 't gebied van de zendingsaardrijkskunde erg achterlijk is en zijn achterlijkheid wat inhalen, zijn onkunde wat verbeteren wil, die lese in het *Ermelosch Zendingsblad*, 1911 nr. 2 en 3, het interessante artikel: „De Zendingswereldkaart, of hoe het er op 't Zendingsgebied uitziet." Het artikel is een vertaling van een voordracht, gehouden op een Zendingsconferentie in Berlijn door wijlen den Zendingsinspector Stursberg.

„De Zendingswereldkaart" — zoo leest men daar — mag Gods kinderen niet onverschillig zijn. Als onze Heiland in Matth. 24: 14 zegt: „En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot *een getuigenis aller volkeren*; en dán zal het einde komen," dan is daarmee de Zendingswereldkaart, wel verstaan, tot een uurwijzer aan de wereldklok gestempeld, in 't bijzonder als men onder dat „einde" verstaat het begin van de wederkomst des Heeren. De Zendingswereldkaart geeft dan in zekeren zin een Nieuw-Testamentisch antwoord op de vraag: „Wachter, wat is er van den nacht?" Nog meer. Gods kinderen dragen ook de Rijksbelangen van hunnen Hemelschen Koning op het hart; zij weten echter, dat Hij er op wacht, een schaar bijeen te zien uit alle heidenen, volken en talen, welke eens Zijne heerlijkheid deelen zal. Het moet dus ons groot en heilig streven zijn, dat zich *spoedig* zulk een schaar verzamele. En dan moet het eveneens ons streven zijn, dat de Zendingswereldkaart worde wat zij wezen moet."

Is de zendingswereldkaart ons inderdaad niet onverschillig en interesseert het ons werkelijk, of zij wordt wat zij moet wezen? Ge zoudt soms geneigd zijn, de schouders op te halen en te zeggen, dat de menschen bij ons er eigenlijk heel weinig om geven. En als ge dat deedt, dan hadt ge wel niet geheel gelijk, — gelukkig niet —, maar dan zou in uw doen toch wel eenige waarheid schuilen.

Laat me in dit verband eens wat vertellen uit de praktijk van het leven. De classis 's Gravenhage van de Gereformeerde Kerken in Nederland besloot voor eenige jaren, een classicalen zendingsdag te organiseeren. Zoo gezegd, zoo gedaan. In den Haagschen Dierentuin had de eerste zendingsbijeenkomst van dezen aard plaats. Zij sloegde uitnemend, ook financieel: als bate ervan werden voor de zending circa vijfhonderd goede Hollandsche guldens opgestreken!

Geen wonder, dat men op den ingeslagen weg voortging. Ieder jaar organiseerde men zoo'n zendingsdag. En er kwam altijd goed publiek, al konden de zalen dan ook vol wezen. Maar het scheen, dat de zendingsijver ging verflauwen en dat men op den duur meer kwam om eens 'n uitgangsdagje te hebben, dan om van de zending te hooren en voor de zending te bidden en voor de zending te . . . geven.

Verleden jaar toch was het nog lang de tiende maal niet, dat de zendingsdag gehouden werd, maar in plaats van een opbrengst van circa ƒ 500 voor de zending was er maar ongeveer het tiende gedeelte van dat bedrag. Zoo werd althans van zóó bevoegde zijde verzekerd, dat aan deze gegevens wel niet behoeft te worden getwijfeld.

Nu zou het heel dwaas zijn, te gaan generaliseeren, en nu maar in eens te concludeeren, dat het in Nederland met de belangstelling en de offervaardigheid voor de zending hard achteruitgaat, want daarvoor zou men over veel meer gegevens moeten kunnen beschikken. Doch dit neemt niet weg, dat zulke dingen toch niet moedgevend zijn, maar eenigermate ontnuchterend werken, vooral in dezen tijd, die met recht de eeuw van de zending mag worden genoemd, of althans de eeuw *voor* de zending; dat wil zeggen de eeuw, die voor de zending, menschelijkerwijs gesproken, de beste kansen en gelegenheden biedt.

Intusschen zijn tegenover dit ietwat ontnuchterend feit andere feiten te stellen, die spreken van blijvende of toenemende belangstelling in het werk der zending. Dit schrijvende denkt men licht aan de zendingsconferentie, die verleden jaar zomer te Lunteren gehouden werd en waarmede een waardige tegenhanger geschapen werd van de groote wereldzendingsconferentie, welke in Edinburg plaats had.

Het welslagen van die eerste Lunterensche conferentie is te meer verblijdend, omdat het hier ging om ernstige zendingsstudie. Zeker, het verblijf in Lunteren moet voor de deelnemers zeer aangenaam en ontspannend geweest zijn, maar er was geen sprake van, dat het ontspanningselement hoofdzaak was en de conferentie in een amusement ontaardde.

Dezen zomer zal men de tweede conferentie van dien aard houden, weer te Lunteren. Men schijnt op veel deelnemers te rekenen, want het plan is, er een dubbele conferentie van te maken, zoo er belangrijk meer dan 150 deelnemers zich aanmelden. In dat geval heeft de conferentie plaats van 1—5 èn van 10—16 Augustus.

Van harte is het te hopen, dat de conferentie even goed of nog beter slaagt dan verleden jaar. Aan den zendingsstudieraad, die de zaak organiseert, zal het niet liggen, want de raad zal natuurlijk rekening houden met de ervaring, die verleden jaar is opgedaan, en de weinige bezwaren, die zich toen hebben voorgedaan, trachten te ondervangen.

Zulke conferenties kunnen uitnemend werken. Ze kunnen tal van mannen en vrouwen, die den zendingsarbeid thuis willen dienen, — zelf niet aangewezen zijnde om naar de heidenen uit te gaan — toerusten met de noodige kennis van en liefde en ijver voor de zending, om hen in staat te stellen, in het belang van de zending krachtigen invloed in hun kring uit te oefenen.

En dat is nuttig en . . . noodig! Daar zijn teekenen der tijden, die er op wijzen, dat de heidenwereld in een goeden toestand is om de boodschap van den grooten Zender te ontvangen; maar helaas zijn er in ons land nog niet veel teekenen, die er op wijzen, dat het Christenvolk van Nederland zich aangordt om met meer kracht en moed en ijver en volharding dan tot dusver, te volbrengen dat gedeelte van de zendingstaak, hetwelk het kàn, mág, maar ook: *moet* vervullen.

Officieele Berichten.

De Particuliere Synode van Overijsel zal D.V. te Zwolle worden gehouden 7 Juni a.s.

Stukken daarvoor bestemd en de namen der afgevaardigden worden ingewacht vóór 21 Mei bij den scriba des kerkeraads.

J. Bosch Ozn.
Zwolle, 5 Mei 1911.

De classis Zwolle der Geref. kerken heeft in haar vergadering van 4 Mei praeparatoir onderzocht, en met alle stemmen beroepbaar gesteld, den heer Joh. Kwak, Theol. cand., wonende te Haarlem, Atjehstraat 9.

L. S.

De kerkeraad der Geref. kerk te Uithuizermeeden (W. g.) deelt aan belanghebbenden mede, dat de naam van zijn kerk veranderd is in Uithuizermeeden; terwijl tevens de naam der Geref. kerk van Uithuizermeeden (O. g.) veranderd is in Roodeschool.

Deze naamsverandering is aan de Hooge Overheid bekend gemaakt, waarop door de Hooge Overheid is medegedeeld, dat geen verandering in de nummering dier kerken noodig was, zoodat 't nummer dezer kerken blijft gelijk 't was.

Namens den kerkeraad voornoemd:
Ds. C. J. v. d. Boom.
Uithuizermeeden, Mei 1911.

Zendings-studieweek.

Aan het eind der in de vorige week gehouden Zendings-studieweek werden de volgende conclusiën aangenomen:

De conferentie van Dienaren des Woords te Groningen, voor Zendingsstudie saamgekomen, is van oordeel:

1. Dat eene levendige Zendingsactie te constateeren is zóó, dat het is alsof de Christus Zijne Kerk een wenk geeft om zich op groote gebeurtenissen op den Zendingsakker voor te bereiden;

2. dat die voorbereiding haars insiens zal moeten bestaan wat hen zelven aangaat in het wekken en werken van het heilig plichtsgevoel in jong en oud, om aan de volvoering van het Zendingsbevel mee te arbeiden, en wat de on-Christelijke volken betreft, in het ernstig bestudeeren (in school en studiekring) zoowel van het leven dier volken als van de wijze waarop zij met vrucht voor Christus veroverd kunnen worden.

3. dat die arbeid daarom zoo hoog ernstig dient te geschieden, omdat de geestelijke boosheid van het Animisme en Islamisme inderdaad groot is; de slachtoffers er van vooral in dezen tijd smeekend roepen: kom over en help ons, en die te bieden hulp alleen in de zorgvuldige wapenrusting naar Efeze 6 met vrucht geschieden kan, en

4. dat weliswaar niet alle kracht alleen aan Zending mag besteed, maar toch weinig aan te wijzen is, dat zóó de eere van Christus bevordert en het leven Zijner gemeente doet bloeien, als het werkzaam zijn in de missionaire dingen des Vaders.

Kort verslag van de vergadering der classe Gorinchem, gehouden te Gorinchem den 3den Mei 1911.

1. De kerk van Lexmond opent de vergadering met het zingen van psalm 84: 3, 't iezen van psalm 84 en gebed.

2. Het onderzoek der lastbrieven doet blijken, dat alle kerken wettig vertegenwoordigd zijn, waarop naar toerbeurt optreedt als praeses Ds. Van Diemen, als scriba Ds. Milo, als assessor Ds. Bouwman.

3. De notulen van de vorige vergadering worden gelezen en goedgekeurd.

4. Vervolgens komt aan de orde de instructie van een der kerken, welke financieelen steun vraagt van de classe. Wordt verwezen naar de volgende vergadering.

5. Tot afgevaardigden ter Partic. Syn. van Z.-Holland, Z. G., worden verkozen als primi de diak. Kapteyn en Lindeboom en de ouderlingen A. W. de Leeuw Jz. en G. P. Scherpenzeel, en als secundi de diak. Milo en Steinhart en de ouderlingen L. Koetsier en J. Notting.

Besloten wordt voor te dragen voor door deze Syn. te benoemen deputaten: voor art. 11 en 13 K. O. Ds. Kapteyn als primus en Ds. Milo als secundus; voor art. 49 Ds. Kapteyn als primus en Ds. Bouwman als secundus; voor den dienst der zending Ds. Lindeboom als primus en Ds. Steffens als secundus.

6. In behandeling komt een voorstel Vianen en ditto Giessendam, in zake het voostel Zaandam. Na eenige bespreking wordt aangenomen een voorstel van dezen inhoud: De classe Gorinchem stelt aan de Partic. Synode van Z.-H., Z. G., voor, bij de Gen. Syn. met alle kracht aan te dringen, om met het oog op de gedeeldheid der gedachten in de Geref. kerken in zake de eenheid van opleiding, den weg daartoe en de wijze daarvan, gemeenlei verband te brengen tusschen de Theol. School en de Theol Fac. der Vrije Universiteit.

7. 't Onderzoek naar art. 41 D. K. wordt gedaan.

8. De vacatuurbeurten worden geregeld als volgt:

Asperen: Ds. Bouwman en Ds. Van Diemen, Hardinxveld: Ds Kapteyn en Ds. Lindeboom, Noordeloos: Ds. v. d. Vlies en Ds. Steinhart, Giessen, Oude- en Nieuwekerk: Ds. Steffens, Leerdam: Ds. Milo.

9. Tot deputaat hulpbeh. kerken wordt benoemd: Ds. Steinhart als primus en Ds. Steffens als secundus.

10. De geldelijke zaken worden geregeld.

11. De korte notulen worden gelezen, en daarop wordt de vergadering met gebed gesloten door den assessor.

Uit naam der classe de assessor,
Ds. W. H. Bouwman.

Buitenland.

Engeland. Propaganda der Mormonen.

In Engeland zijn de Mormonen sterk aan den arbeid om meisjes naar Utah te lokken. Een predikant schreef: „Wij hebben het oog op een speciaal geval. In ons dorp is een jeugdige dienstbode bezig, alles in orde te brengen om naar Salt Lake City te vertrekken. Wij doen alles wat in onze macht is om het meisje daarvan te doen afzien, doch het is te vreezen, dat zij te zeer onder Mormoonschen invloed kwam om haar te overtuigen. Verscheidene meisjes in Chesterfield hebben reeds het plan opgevat naar Utah te gaan; de hulpprediker van Chesterfield, de Aartsdeken Crosse, stelt alles in het werk om haar daarvan af te brengen."

De bevolking is op de zendelingen der Mormonen zeer gebeten; een Christelijk blad drong er op aan, dat de regeering maatregelen nemen zou om de „huisverwoesters" uit Engeland te verwijderen. Als de wet dit niet mogelijk maakt, dan moest de wet hoe eer hoe beter veranderd worden. Middelerwijl behoorden de hoofden van gezinnen ernstig tegen de geslepen belagers van de jeugd te waarschuwen.

Het Amerikaansche blad *Pacific Christian* zegt met het oog op de Mormoonsche propaganda in Engeland: „In ons land is men het er over eens, dat de Hiërarchie te Salt Lake sich achter de door de constitutie gewaarborgde vrijheid van Godsdienst verschuilt, om het volk uit een handelsoogpunt te exploiteeren. In elk geval is het Mormonisme in maatschappelijk en Godsdienstig opzicht een gevaar, en het Christelijk volk behoort de beweringen van zijne uitgezondenen te beantwoorden met de beleefde maar besliste versekering, dat men ze niet eens in overweging nemen wil. Dit is dunkt ons ook het juiste standpunt. De leer der Mormonen bevat zoovele gedrochtelijke dwalingen, dat het 't best is met zijn emissarissen niet in debat te treden, maar ze eenvoudig beslist af te wijzen. In Pruissen heeft de regeering de Mormoonsche propaganda slechtweg verboden. Daartoe zal het ook wel in Engeland komen.

— Een koekoek weerstaan.

Verleden jaar ontstond er in de Baptistische gemeente te Cardiff, die in Long Cross St. Baptist Chapel vergadert, een zware strijd. De predikant dier kerk openbaarde zich als een aanhanger der „nieuwe theologie." Hij werd daarbij gesteund door het grootste deel der gemeente, doch de z.g. „trustees", d. i. zij die de opdracht hebben, om de goederen der gemeente te beheeren, konden daarmede geen vrede hebben. Het is dan ook bedroevend, dat predikanten kerkgebouwen, die gesticht zijn om het Evangelie daarin te verkondigen, aan hunne bestemming onttrekken teneinde er hunne „nieuwe leer" in te verkondigen (die in den grond der zaak niet anders is dan herhaling van ketterijen uit de oude doos) in plaats dat zij nieuwe kerkgebouwen stichten, met geld dat voor dat bepaalde doel gegeven werd.

De te Cardiff gerezen moeilijkheid is echter uit den weg geruimd door het optreden van den heer Richard Cory, die een van de oorspronkelijke stichters van het kerkgebouw was. Hij had er de zware proceskosten voor over en wist daardoor in een rechtsgeding het bezit van het kerkgebouw te verzekeren, aan hen, die daarop recht konden laten gelden. Hieruit blijkt opnieuw, dat de rechters in Engeland, in hunne uitspraken, aan de kerken meer recht kunnen laten wedervaren dan in vele andere landen. Het Engelsche blad, waaraan wij deze mededeeling ontleenen, voegt er aan toe: „Het was een stoute daad van Mr. Cory, maar die toch geheel gerechtvaardigd is. Er zijn maar al te veel theologische koekoeks in het rond, die de nesten van anderen gebruiken, in plaats dat zij hunne eigene nesten bouwen, en trustees zijn maar al te dikwijls te zeer toegevend."

Gemengd Nieuws.

In Januari van dit jaar is in Allehabad in Engelsch-Indië een „parlement van Godsdiensten" gehouden. Een predikant, de heer Rudra, sprak over: „een Indische Christelijke geloofsbelijdenis." Een middagvergadering werd geopend met gebed door een Hindoe; op een namiddagvergadering ging weer een Christen in den gebede voor.

Al werd er bij die samenkomsten muziek gemaakt, gezongen is er niet. Het Hindoeisme werd er voorgesteld als de universeele Godsdienst; maar ook Mahomedanen, Christenen en Theosophen voerden het woord. Een spreker betoogde dat de Vedische Mantras, de formuliergebeden die door de Hindoes gebruikt worden bij het brengen van offeranden, behoorden in overeenstemming gebracht te worden met de Westersche wetenschap! Ware belijders van den Christus mocten wel erg het spoor bijster zijn, wanneer zij aan zulke vergaderingen deel nemen.

In Christiania wil men in dit voorjaar eene internationale bijeenkomst houden van voorstanders van het spreken in tongen. Het daarvoor noodige geld is reeds bijeen; men heeft nu maar alleen er voor te zorgen, dat de groote zaal, waarin de gemeente van den predikant Barrat hare samenkomsten houdt, zoo wordt ingericht, dat zij de scharen der menschen, van wijd en zijd verwacht, kan herbergen.

Noch door de staatskerk, noch van overheidswege is er eenige ernstige poging gedaan om de eigenaardige beweging, die in Noorwegen haar oorsprong heeft, eenige hinderpalen in den weg te leggen, al heeft men van de zijde der vrije kerken en ook uit het leger der socialisten daarop meermalen aangedrongen.

Winckel.

Voor Kinderen.

IN EN DOOR HET LEVEN.

IX.

Wat er kwam.

Met een weinig moeite, die zij er graag voor over had, gelukte het Christina op voorspraak van den predikant, die het gezin kende, de toezegging te krijgen, dat zij bij de opening van den winkel, als verkoopster zou geplaatst worden. Ze zou dan bij de lieden inwonen en, deed zij haar best, een goed leven hebben.

Heel blij kwam het meisje op een middag thuis, en vertelde vader en moeder al de goede berichten zoo pas vernomen.

Dat moeder bij het hooren nu juist niet zoo blij keek als haar dochter, verwonderde de laatste niet. Moeder had altijd Christina liefst bij zich gehouden of althans, nu dat niet ging, haar elken avond weer thuis gehad. En daarop was door het nieuwe plan de kans verkeken. Doch dat ook vader niet bijzonder met de zaak ingenomen was, hinderde Christina meer.

„Kind," zoo sprak hij, „het zal ons heel vreemd zijn, u in weken niet te zien. 't Zal u zelf ook heel ongewoon wezen, onder het dak van vreemden te slapen. Maar dat gevoelt ge nu nog niet, anders zoudt ge niet zoo blij zijn."

't Was duidelijk wat vader hinderde. Hij had niet gedacht, dat zijn dochter zoo gemakkelijk het ouderlijk huis met een vreemd zou verwisselen. En Christina gevoelde dan ook iets van het niet aangename, dat daarin voor haar lieve ouders lag. Haar hart was zoo vervuld van de gedachte: nu krijg ik mijn wensch, nu ben ik hooger op, dat zij zoomin aan haar ouders als aan de verandering bijster veel had gedacht. Zij wist niet wat te zeggen, en vader ging voort:

„Ik hoop Christina, dat het voor u alles zoo mooi uitvalt, als ge u voorstelt. Maar ik zou graag eerst eens weten wie de menschen zijn, bij wie ge zoudt inwonen. En dan over dat snachts niet thuiskomen bij uw ouders, moet ik nog eens denken."

En al zei Christina dat het anders niet ging, vader bleef bij zijn besluit.

De moeite om het uit te voeren werd hem echter gespaard, doch op een wijs, die hij zeker niet had gewenscht.

Een paar dagen later kwamen de kinderen uit de school thuis met de boodschap, dat hun ouders op een bepaalden dag en uur verzocht werden in de school te komen, waar ze iets zouden hooren, dat voor allen van groot belang was. 't Moest ook zoo veel mogelijk worden rond gezegd.

Op den bepaalden tijd ontbrak er niemand. Weldra trad nu ook de rentmeester binnen, vergezeld van zijn helper de schoolmeester. Beider gezicht stond zoo ernstig, dat men sich al dadelijk weinig goeds voorspelde.

„Vrienden," sprak de rentmeester," „ge zijt hier saamgeroepen om een boodschap te hooren, die u evenveel leed zal doen als mij. Luistert goed."

Met een stem, waarin de ontroering duidelijk merkbaar was, deelde hij nu een en ander mee.

Het groote landgoed was, zoo als wij reeds zeiden, te koop aangeboden en in veiling gebracht. Maar onder de vele kooplustigen was geen enkele, die de aanzienlijke som wilde betalen, welke de erfgenamen vroegen. Dit was trouwens begrijpelijk, daar het bezit van zulk een buiten wel zeer aangenaam was, maar altijd meer kosten eischte dan het opbracht.

Na kort beraad hadden de erfgenamen besloten tot iets anders. Het landgoed werd in veertien stukken gedeeld en wie wilde kon zulk een stuk koopen. Wel zou het een poos duren eer alles verkocht was, doch men ontving dan